

DIREKTIVE

DIREKTIVA SVETA (EU) 2016/1065

z dne 27. junija 2016

o spremembi Direktive 2006/112/ES glede obravnave kuponov

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 113 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po predložitvi osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽²⁾,

v skladu s posebnim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Direktiva Sveta 2006/112/ES ⁽³⁾ določa pravila o času in kraju dobave blaga in opravljanja storitev, davčno osnovo, obveznost obračuna davka na dodano vrednost (DDV) in pravico do odbitka. Vendar navedena pravila niso dovolj jasna ali celovita, da bi zagotavljala dosledno davčno obravnavo transakcij, ki vključujejo kupone, kar ima neželene posledice za pravilno delovanje notranjega trga.
- (2) Zaradi zagotavljanja zanesljive in enotne obravnave, zaradi upoštevanja načela, po katerem naj bi bil splošni davek na potrošnjo povsem sorazmeren s ceno blaga in storitev, zaradi preprečevanja nedoslednosti, izkrivljanja konkurence, dvojnega obdavčevanja ali neobdavčevanja in zaradi zmanjšanja tveganja za izogibanje davkom je treba sprejeti posebna pravila za DDV obravnavo kuponov.
- (3) Ob upoštevanju novih pravil o kraju opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ter elektronsko opravljenih storitev, ki se uporabljajo od 1. januarja 2015, je potrebna enotna rešitev za kupone, s katero bi zagotovili, da v zvezi s kuponi, ki so dobavljeni med državami članicami, ne bi prihajalo do neusklajenosti. Zato je nujno, da se sprejmejo pravila, ki bodo pojasnjevala DDV obravnavo kuponov.
- (4) Ta pravila bi se morala nanašati samo na kupone, ki se lahko unovčijo za dobavo blaga ali opravljanje storitev. Vendar ta pravila ne bi smela zadevati instrumentov, ki imetniku zagotavljajo popust ob nakupu blaga ali storitev, ne zagotavljajo pa mu pravice do prejetja takšnega blaga ali storitev.
- (5) Določbe glede kuponov ne bi smele povzročiti nobene spremembe pri DDV obravnavi vozovnic, vstopnic za kinematografe in muzeje, poštne znamke in podobnega.
- (6) Zaradi jasne opredelitve, kaj je kupon za namene DDV, in za razlikovanje kuponov od plačilnih instrumentov je treba opredeliti kupone, ki so lahko v fizični ali elektronski obliki, ter določiti njihove bistvene značilnosti, zlasti naravo upravičenosti, povezane s kuponom, in obveznost, da se kupon sprejme kot plačilo za dobavo blaga ali opravljanje storitev.

⁽¹⁾ UL C 45, 5.2.2016, str. 173.

⁽²⁾ UL C 11, 15.1.2013, str. 27.

⁽³⁾ Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, 11.12.2006, str. 1).

- (7) DDV obravnava transakcij, povezanih s kuponi, je odvisna od posebnih značilnosti kupona. Zato je treba razlikovati med različnimi vrstami kuponov in te razlike opredeliti v zakonodaji Unije.
- (8) Kadar je mogoče DDV obravnava, povezano z osnovno dobavo blaga ali opravljanjem storitev, z gotovostjo določiti že ob izdaji enonamenskega kupona, bi bilo treba DDV obračunati ob vsakem prenosu, tudi ob izdaji enonamenskega kupona. Dejanska izročitev blaga ali dejansko opravljanje storitev v zameno za enonamenski kupon se ne bi smelo šteti za neodvisno transakcijo. Za večnamenske kupone je treba pojasniti, da bi bilo treba DDV obračunati, ko je dobavljeno blago oziroma so opravljene storitve, na katere se kupon nanaša. Glede na navedeno kakršen koli predhodni prenos večnamenskih kuponov ne bi smel biti predmet DDV.
- (9) Za enonamenske kupone, ki jih je mogoče obdavčiti ob prenosu, vključno z izdajo enonamenskega kupona s strani davčnega zavezanca, ki deluje v svojem imenu, se vsak prenos, tudi izdaja tega kupona, šteje za dobavo blaga ali opravljanje storitev, na katere se enonamenski kupon nanaša. Tak davčni zavezanec bi moral v takšnem primeru obračunati DDV na plačilo, prejeto za enonamenski kupon v skladu s členom 73 Direktive 2006/112/ES. Kadar po drugi strani enonamenske kupone izdaja ali distribuira davčni zavezanec, ki deluje v imenu druge osebe, se za tega davčnega zavezanca ne bi šlo, da sodeluje v tej osnovni dobavi.
- (10) Predmet DDV bi bile le storitve posredovanja ali ločeno opravljanje storitev, kot so storitve distribucije ali promocije. Kadar davčni zavezanec, ki ne deluje v svojem imenu, prejme katero koli ločeno plačilo ob prenosu kupona, bi zato moralo biti to plačilo obdavčeno v skladu s splošno ureditvijo DDV.
- (11) V primeru večnamenskih kuponov bi moral dobavitelj blaga ali storitev, da bi zagotovili, da je plačan znesek DDV v zvezi z večnamenskimi kuponi, kadar se DDV za osnovno dobavo blaga ali opravljanje storitev obračuna šele po unovčenju, točen, brez poseganja v člen 73 Direktive 2006/112/ES obračunati DDV na podlagi dejanskega plačila za večnamenski kupon. Če teh informacij ni na voljo, je davčna osnova enaka denarni vrednosti, navedeni na samem večnamenskem kuponu ali v pripadajoči dokumentaciji, zmanjšani za znesek DDV, ki se nanaša na dobavljeno blago ali opravljene storitve. Če je večnamenski kupon uporabljen delno v zvezi z dobavo blaga ali opravljanjem storitev, bi morala biti davčna osnova enaka ustreznemu delu plačila ali denarne vrednosti, zmanjšanemu za znesek DDV, ki se nanaša na dobavljeno blago ali opravljene storitve.
- (12) Ta direktiva ne zadeva primerov, v katerih končni uporabnik ne unovči večnamenskega kupona v času njegove veljavnosti, plačilo, prejeto za takšen kupon, pa obdrži prodajalec.
- (13) Ker ciljev te direktive, in sicer poenostavitve, posodobitve in harmonizacije pravil o DDV, ki se uporabljajo za kupone, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje teh ciljev.
- (14) V skladu s skupno politično izjavo držav članic in Komisije z dne 28. septembra 2011 o obrazložitenih dokumentih se države članice zavezujejo, da bodo v upravičenih primerih obvestilo o ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, v katerih bo pojasnjeno razmerje med sestavnimi elementi direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je predložitev takih dokumentov v primeru te direktive upravičena.
- (15) Določbe glede DDV obravnave kuponov bi bilo treba uporabljati le za kupone, izdane po 31. decembru 2018, in ne posegajo v veljavnost zakonodaje, ki so jo države članice sprejele pred tem, in na njeno razlago.
- (16) Direktivo 2006/112/ES bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Direktiva 2006/112/ES se spremeni:

1. v naslovu IV se vstavi naslednje poglavje:

„POGLAVJE 5

Skupne določbe za poglavji 1 in 3

Člen 30a

Za namene te direktive se uporabljajo naslednje opredelitve:

1. ‚kupon‘ pomeni instrument, v zvezi s katerim obstaja obveznost, da se sprejme kot plačilo ali delno plačilo za dobavo blaga ali opravljanje storitev, pri čemer so blago, ki bo dobavljeno, ali storitve, ki bodo opravljene, ali identiteta njihovih morebitnih dobaviteljev navedeni na samem instrumentu ali v pripadajoči dokumentaciji, vključno s pogoji uporabe takšnega instrumenta.
2. ‚enonamenski kupon‘ pomeni kupon, v zvezi s katerim sta ob njegovi izdaji znana kraj dobave blaga ali opravljanja storitev, na katere se nanaša kupon, in DDV, ki ga je treba plačati za navedeno blago ali storitve.
3. ‚večnamenski kupon‘ pomeni kupon, ki ni enonamenski kupon.

Člen 30b

1. Vsak prenos enonamenskega kupona s strani davčnega zavezanca, ki deluje v svojem imenu, se šteje za dobavo blaga ali opravljanje storitev, na katere se kupon nanaša. Dejanska izročitev blaga ali dejansko opravljanje storitev v zameno za enonamenski kupon, ki ga dobavitelj sprejme kot plačilo ali delno plačilo, se ne šteje za neodvisno transakcijo.

Kadar prenos enonamenskega kupona opravi davčni zavezanec, ki deluje v imenu drugega davčnega zavezanca, se ta prenos šteje za dobavo blaga ali opravljanje storitev, na katere se kupon nanaša, s strani drugega davčnega zavezanca, v imenu katerega davčni zavezanec deluje.

Kadar dobavitelj blaga ali storitev ni davčni zavezanec, ki je v svojem imenu izdal enonamenski kupon, se za tega dobavitelja kljub vsemu šteje, da je zadevnemu davčnemu zavezancu dobavil blago ali zanj opravil storitve, na katere se ta kupon nanaša.

2. Dejanska izročitev blaga ali dejansko opravljanje storitev v zameno za večnamenski kupon, ki ga dobavitelj sprejme kot plačilo ali delno plačilo, je predmet DDV v skladu s členom 2, pri čemer vsak predhodni prenos tega večnamenskega kupona ni predmet DDV.

Kadar prenos večnamenskega kupona opravi davčni zavezanec, ki ni davčni zavezanec, ki izvaja transakcijo, ki je predmet DDV v skladu s prvim pododstavkom, je vsako opravljanje storitev, ki jih je mogoče identificirati, kot so storitve distribucije ali promocije, predmet DDV.“;

2. vstavi se naslednji člen:

„Člen 73a

Brez poseganja v člen 73 je davčna osnova za dobavo blaga ali opravljanje storitev v zvezi z večnamenskim kuponom enaka plačilu, plačanemu za kupon, oziroma, če teh informacij ni na voljo, denarni vrednosti, navedeni na samem večnamenskem kuponu ali v pripadajoči dokumentaciji, zmanjšanemu za znesek DDV, ki se nanaša na dobavljeno blago ali opravljene storitve.“;

3. v naslovu XV se vstavi naslednje poglavje:

„POGLAVJE 2a

Prehodni ukrepi za uporabo nove zakonodaje

Člen 410a

Členi 30a, 30b in 73a se uporabljajo le za kupone, izdane po 31. decembru 2018.

Člen 410b

Komisija najpozneje do 31. decembra 2022 na podlagi informacij, ki jih pridobi od držav članic, Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o oceni uporabe določb te direktive glede DDV obravnave kuponov, zlasti glede opredelitve kuponov, pravil o DDV v zvezi z obdavčitvijo kuponov v distribucijski fazi in neunovčenih kuponov, pri čemer po potrebi priloži ustrezen predlog o spremembi zadevnih pravil.“

Člen 2

1. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje do 31. decembra 2018. Komisiji takoj sporočijo besedila teh predpisov.

Te predpise uporabljajo od 1. januarja 2019.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedila temeljnih predpisov nacionalnega prava, ki jih sprejmejo na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 3

Ta direktiva začne veljati dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 4

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Luxembourg, 27. junija 2016

Za Svet
Predsednik
M.H.P. VAN DAM